

نگاهی به نمایش آثار پویا آریان پور در کارخانه قند کهریزک

کف زدن برای یک شیء عظیم الجثه

علیرضا بخشی استوار

کارخانه قند کهریزک، هنرهای تجسمی، چیدمان، حال مدتی از آغاز نمایش «بربادرفته» پویا آریان پور گذشته است. گرد تعریفها و تمجیدها خوابیده و می شود از پس یک سکوت به این نمایش نگاه کرد.

این پروژه که توسط پویا آریان پور شکل گرفته با حمایت مریم مجدو گالری دستستان صورت گرفته است. محل نمایش این چیدمان کارخانه قند کهریزک در جنوبی ترین نقطه تهران است. آریان پور از سال ۱۳۹۶ به قول خودش این پروژه را آغاز کرده و از همان ابتدای کار خانه قند کهریزک و معماری آن برای او الهام بخش بوده است. اما سوال جدی من آنجاست که حقیقتاً این چیدمان چیست؟ چه ربطی با فضا و محل نمایش دارد؟ و ما چگونه باید با آن مواجه شویم؟

در دایره و یا شاید محیط بی سر و ته هنر معاصر به غلط یا درست هر نوع اقدامی در نهایت می تواند یک اکت، ژست یا کار هنر مندانه تلقی شود. فارغ از این که به اصل بدنه اجتماع ربطی دارد

تئاتر

ضرب جینی تئاتر چقدر است؟

۲۹ فروردین ۱۴۰۱ کاظم نظری، مدیر تازه اداره کل هنرهای نمایشی در اولین مصاحبه تفصیلی خود - که با خبرگزاری ایسنا انجام شده است - ضمن خبر حذف حمایت مالی از اجراهای تئاتر، با عبارتی باران دولتی تولید تئاتر، از حق دولت برای ممیزی هر چه بیشتر نمایش هانیز گفته است. البته او شرایط سخت تری برای تولید تئاتر در آینده ترسیم کرده است و در همین حین می گوید: «گره های نمایشی باید بتواند خردشان تهیه کنند» و مدیر تولید داشته باشند. ما باید بسترهای شکل گیری تئاتر حرفه ای را که در خارج از کشور از طریق کمپانی ها انجام می شود، فراهم کنیم. «البته اونمی گوید چطور تضمین هایی برای بازگشت مالی به بخش خصوصی برای حضور در حوزه کمپانی داری می دهد. این فقدان تضمین زمانی حامی می شود که وقایع دو ماهه اخیر تئاتر ایران را ندکی واکاوی کنیم.

اولیادبهبهت اسما، خبری مبنی بر توقیف نمایش «آن سوی آینه»، علی سربابی منتشر می شود. البته روش توقیف قابل تأمل است. هیچ نامه ای مبنی بر توقیف برای سالن یا گروه ارسال نمی شود. همه چیز به سامانه فروش سوق می یابد و با یک تلفن ساده فروش بلیت متوقف می شود. به

رئیس سازمان سینمایی درباره واگذاری «ساتر» به سازمان صدا و سیما گفت: واگذاری «ساتر» به صدا و سیما در نتیجه اشتباهات عملکردی تهیه کنندگان صورت گرفت و نباید به این سازمان واگذار می شد. به گزارش ایلنا به نقل از اداره کل روابط عمومی سازمان سینمایی، محمد خزاعی در نشست مشترک با مدیرعامل و روسا و نمایندگان اصناف خانه سینما، افزود: «ساتر» بدون شک ظرفیت جدیدی برای سینمای ایران بود که به دلیل زیاده روی برخی از افراد از دست رفت البته این موضوع به شورای عالی انقلاب فرهنگی از جاع داده شده و در آنجا قابل پیگیری است.

از صنوفی که کار سیاسی می کنند حمایت نمی کنیم

رئیس سازمان سینمایی تأکید کرد که از صنوفی که کار سیاسی می کنند و نه صنوفی

رئیس سازمان سینمایی گفت: من به عنوان یک سینماگر، مدیریت سینما را پذیرفته ام تا بتوانم راحت تر به خواسته های خانواده سینما برسم. این فرصت فرصت خوبی است تا با هم به گفتگو

بیشتر از هر کسی نهادهای تأثیر گذار مالی در جهان هستند. و از سویی تدبیر برگزاری چنین نمایش هایی از سویی کسانی صورت می گیرد که برای توسعه فعالیت های اقتصادی خود در خارج از کشور به دنبال ارائه نمایش هایی هستند که در آن سویی این مرزها بازار دارد. این اتفاق فی نفسه مشکلی ندارد. آنها به این طریق روش هایی را برای توسعه تجارت خود یافته اند که در بیرون از این مرزها مقبولیت دارد و یاد در میان معدود افرادی که در داخل کشور مخاطب این موضوعات هستند که همگی و یا اکثریت به طیف های خاص وابسته اند.

در واقع بر گزار کنندگان این نمایش به رابطه بین این آثار و محیط پیرامونی نمایشگاه هیچ اعتنایی ندارند. در واقع این محیط برای افراد خاصی مهیا می شود. این قضیه اساساً درست است که نباید از هنر توقع تأثیر گذاری داشت و هنرمند به عنوان یک فرد خلاق وظیفه ای در این مورد ندارد اما این نکته محل سوال است که رابطه هنر مند، اثرش و نمایه بیرونی آن در چه نسبتی با زمان، مکان، موقعیت تاریخی و حتی وجود فرد هنر مند به لحاظ فلسفی قرار دارد. زمانی که نه پاسخ بلکه هیچ نمادی برای حتی نزدیک شدن به پاسخ این پرسش ها وجود ندارد این پرسش مهم تر به میان می آید که هدف از برگزاری این نمایش به واقع چیست؟ یکی از افراد سرشناسی که به تماشای این نمایش رفته بود در فضای اینستاگرام از تلاش چندساله آریان پور برای برپایی این نمایش تمجیدهای بسیاری کرده و کارهای او را یکی از

بیشتر از هر کسی نهادهای تأثیر گذار مالی در جهان هستند. و از سویی تدبیر برگزاری چنین نمایش هایی از سویی کسانی صورت می گیرد که برای توسعه فعالیت های اقتصادی خود در خارج از کشور به دنبال ارائه نمایش هایی هستند که در آن سویی این مرزها بازار دارد. این اتفاق فی نفسه مشکلی ندارد. آنها به این طریق روش هایی را برای توسعه تجارت خود یافته اند که در بیرون از این مرزها مقبولیت دارد و یاد در میان معدود افرادی که در داخل کشور مخاطب این موضوعات هستند که همگی و یا اکثریت به طیف های خاص وابسته اند.

حیرت انگیزترین آثاری دانسته بود که تا به حال با آن مواجه شده است. من نیز به این نکته اشاره کردم اما بعد از این حیرت و کف زدن برای ممارست هنرمند در ایجاد این فضا ما به هیچ خطر روشن و معناساز دیگری در رابطه با این نمایش نخواهیم رسید و این به نوعی خودش شاید نشانه ای از زمان ما باشد. نوعی ساده انگاری از بحث «علیه تفسیر» که سوزان سانتاگان را بیان می کند. شاید ما بی دریغ به سویی حرکت داده می شویم که در آثار به دنبال هیچ معنایی نباشیم و فقط از احساسی که در آن لحظه از آن اثر به ما منتقل می شود بسنده کنیم و کمی بعد از دیدن آن نمایش آن را به فراموشی بسپاریم یا نهایت تا چند روزی بعد از آن برای دیگران از حیرت آن لحظه مواجهه حرف بزنیم.

جینی یا همان نماد شکاف طبقاتی اندک شود؛ اما در چنین هدف گذاری دولت، اداره کل هنرهای نمایشی با نوعی بی برنامگی و البته بی هدفی و شاید ضرب شصت نشان دادن به هنر مند، چیزی جز افزایش ضرب جینی در جامعه تئاتری را به ارمان نخواهد آورد. اگر به مصاحبه کاظم نظری با ایسنا بگردیم می توان ادبیات عجیب او در محکوم کردن هنر مند را در یافت. او صرفاً با در نظر گرفتن تعداد اندکی از شخصیت های تئاتری، نسخه ای عجیب برای یک جامعه ۱۵ هزار نفری می بندد، جامعه ای که همسش از بودجه ۱۴۰۱ کمتر از ۵۰ میلیارد تومان بوده است، یعنی چیزی در حدود ۳ میلیون تومان برای یک سال و این رقم حتی از یارانه در نظر گرفته شده از سوی دولت هم کمتر است.

کاموس منتشر نشده است، بلکه شایعاتی از معلق بودن مدیریت کاظم نظری هم به گوش می رسد. برخی هنر مندسان نیز از دخالت های حراست معاونت هنری در مسأله ممیزی خبر داده اند که نه تنها در نوع خود بدیع است، بلکه نوعی موازی کاری در خود معاونت هنری به حساب می آید. شورای نظارت و ارزشیابی عملاً بخشی از معاونت هنری است. قصه زمانی پیچیده تر می شود که سامانه مجوزهای این معاونت نیز یک شده است و نزدیک به دو ماه هنوز باقی نمانده است و هم اکنون همه چیز به صورت دستی انجام می شود.

وضعیت اشتکاد اداره کل هنرهای نمایشی رفتار عجیبش با جامعه هنری در زمانه ای رخ می دهد که با حذف یارانه های پنهان و به نوعی مستقیم سازی پرداخت آن، قرار است ضرب

کارگردان فاش می کند در تالار حافظ برای یک بازه مشخص با چندین گروه قرارداد تنظیم شده است؛ اما پس از تلاشی طولانی برای گرفتن مجوز اجرا، از زمان انتخابی شورای نظارت برای ارزشیابی اثر به زمانی فراتر از تاریخ قرار داد موقوف شده است. به گفته این هنر مند طبق برنامه ریزی شورای نظارت از سی اجرای موجود در قرارداد، گروه در نهایت می تواند بیست اجرای خود را عملی کند و این در حالی است که هزینه گزافی برای تهیه و تولید اثر سرمایه گذاری شده است. اتفاق مشابهی نیز برای ایرج راد در پردیس تئاتر شهر زاده رخ می دهد. داستان این پیشکسوت زمانی جالب تر می شود که با وجود نوبت ارزشیابی اعضای شورای به دلایلی در محل از زیبایی حاضر نمی شوند و خواهان ساعتی می شوند که متعلق به گروهی دیگر برای اجراء در پردیس شهر زاده بوده است.

زمانی وضعیت بغرنج تر می شود که هنوز شرایط مدیریت شورای نظارت نیز مشخص نیست. در حالی که همه چیز روی کاغذ گواهی بر مدیریت سید وحید فخر موسوی بر این دفتر دارد؛ اما حضور او در این مورد کم رنگ تر از همیشه شده است. فخر موسوی به صورت موازی در بنیاد روایت در مقام دبیر جشنواره تئاتر مقاومت در تئاتر برگزاری این رویداد است. شایعاتی مبنی بر انتصاب مهدی کاموس در مقام مدیریت شورای نظارت مطرح بود؛ اما تا به امروز نه تنها نامی از مهدی

در نشست رئیس سازمان سینمایی با اصناف خانه سینما مطرح شد؛

«ساتر» نباید به صدا و سیما واگذار می شد

بنشینیم و مشکلات را حل کنیم. خوشبختانه در دولت هم آمادگی زمینه زیر ساختها موجود است. تنها این است که ما این خواسته ها را تبدیل به لایحه اجرایی کنیم تا بتوانیم آن ها را پیگیری کنیم. از همان روزهای اول به دلیل اهمیت و احترامی که برای صنوف قائل بودم رابطه ای میان سازمان و خانه سینما قرار دادام تا بتوانیم تقریباً به صورت روزانه با اصناف مختلف در ارتباط باشیم.

وی اضافه کرد: ما به صنوف قدرتمند نیاز داریم. صنوف باید پیگیر مطالبات صنفی و تخصصی باشند. ما از صنوفی که کار سیاسی می کنند و نه صنفی حمایت نمی کنیم. وظیفه ما در سازمان سینمایی حمایت از اصنافی است که در جهت

راهبرد صنفی و سینمایی فعال هستند، نه صنفی که با انگیزه های سیاسی و منافع غیر صنفی تلاش می کنند.

جنبش Metoo امنیت شغلی و روانی بسیاری از سینماگران را دچار خطر کرد
وی اضافه کرد: در دست زمانی که ما باید نگرش اذهان عمومی و مسئولین را نسبت به سینما درست کنیم به یکبار جنبش Metoo راه می افتد که امنیت شغلی و روانی و آبروی اجتماعی و خانوادگی بسیاری از سینماگران را دچار خطر کرده است. هنوز این مشکل حل نشده از طرف چند تاسینماگر بیانیه تند سیاسی منتشر می شود و همه این اتفاق ها امنیت روانی مدیریت را هم از سینمایی گیر معتقدم این حاشیه ها را تهدید می کند و ضررش را خود سینمایی ببیند. اگر حواشی را کنار بگذاریم با تعامل و تکامل به رشد و رونق سینما برسیم.